

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie ze skargi G.M.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnych postanowień
Sądu Rejonowego w W.
z dnia 2 października 2006 r., sygn. akt [...],
i Sądu Okręgowego w W.
z dnia 16 stycznia 2007 r., sygn. akt [...],
oraz wyroku Sądu Rejonowego w W.
z dnia 5 lipca 2006 r., sygn. akt [...],
w sprawie z powództwa G.M.
przeciwko T. S.A.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 listopada 2009 r.,

- 1) **odrzuca skargę w odniesieniu do zaskarżenia postanowienia Sądu Rejonowego w W. z 2 października 2006 r. oraz wyroku tegoż Sądu z 5 lipca 2006 r.;**
- 2) **odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania w części dotyczącej postanowienia Sądu Okręgowego w W. z 16 stycznia 2007 r.**

Uzasadnienie

Powód G.M. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem trzech orzeczeń:

- postanowienia Sądu Rejonowego w W. z 2.10.2006 r., którym odrzucono jego apelację,
- postanowienia Sądu Okręgowego w W. z 16.01.2007 r., którym oddalono zażalenie na wyżej wskazane postanowienie Sądu Rejonowego oraz
- wyroku Sądu Rejonowego w W. z 5 07.2006 r., od którego apelacja została odrzucona wskazanym postanowieniem Sądu Rejonowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁶ § 1 k.p.c., skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się. Wskazane wyżej dwa orzeczenia Sądu Rejonowego W. (postanowienie z 2. października 2006 r. i wyrok z 5 lipca 2006 r.) zostały zaskarżone po upływie dwuletniego terminu od ich prawomocności. W tej sytuacji obie te skargi, jako wniesione po upływie terminu, podlegały odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Co się natomiast tyczy skargi od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 stycznia 2007 r., to należy podkreślić, że zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi, która jest oczywiście bezzasadna. W niniejszej sprawie skarżący wskazuje, że szkoda jaką poniósł wiązała się z utratą możliwości merytorycznego rozpoznania sprawy przez Sąd drugiej instancji i koniecznością zapłaty na rzecz pozwanego kwoty zasądzonej przez Sąd pierwszej instancji. Wynika z tego, że skarżący w istocie upatruje źródła szkody nie w samym postanowieniu o odrzuceniu apelacji, lecz w wyroku Sądu Rejonowego z 5 lipca 2006 r. W związku z takim stanem rzeczy, podzielając pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z 19 marca 2008 r., III CNP 10/08 (OSNC – A 2009, poz. 3), należy stwierdzić, że orzeczenie odrzucające środek

zaskarżenia może być skutecznie zaskarżone skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, tylko jeśli to ono stanowi źródło szkody.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 i 2 oraz art. 424⁹ k.p.c.).